

Jak jsme oslavili výročí vzniku samostatného Československa

V sobotu 27. 10. 2018, den před oslavami stoletého výročí vzniku samostatné Československé republiky, se nás hrstka statečných, přesně třináct, zúčastnila prvního ročníku mezinárodního Československého pochodu IPA, letos pořádaného ve spolupráci IPA Hranice a IPA Čadca. A když říkám mezinárodního, tak tím skutečně myslím mezinárodního, ale o tom až později.

Štart nemohol byť nikde inde, než na bývalej colnici v Trojačke. Po registrácii a vyzdvihnutí štartovacích kariet sme sa vydali po krásnej asfaltovej lesnej ceste na prvý šesť-kilometrový úsek. „Control Point 1“, po slovensky kontrolné stanovište, sa nachádzalo v Sedle pod Lemešnou, na hraniciach s Českou republikou, neďaleko pomníku venovanému prechodu 1. československej partizanskej brigáde Jána Žižku z druhej svetovej vojny.

Po nezbytném doplnění tekutin, k občerstvení bylo nabídnuto chutné pivo zn. Urpiner z banskobystričského pivovaru, jsme se vydali, kopírujíce hraniční patníky střídavě z české i slovenské strany, k nejstrmějšímu výstupu z celé trasy, necelý kilometr dlouhému, ale svým převýšením o více než 150 výškových metrů nejtěžšímu úseku až k nejvýše položenému místu celého pochodu ozn. Lemešná, 950 m n. m. Jen tak pro zajímavost, start se nacházel ve výšce 641 m n.m. a první kontrolní stanoviště leželo jen o něco málo výše, v necelých 800 m n.m. Od nejvýše položeného místa se pokračovalo souběžně s hranicí krásnou procházkou vzrostlým smíšeným lesem s občasnými průseky, které by umožňovaly zcela jistě daleký výhled do údolí, kdyby nebylo celé dopoledne spíše pošmourné, takže panoramata nebyla až tak úchvatná. Kolem památníku Slovenského národního povstání jsme se přiblížili až ke druhému nejvyššímu bodu celého výšlapu – k Rozcestí nad Bumbálkou, 938 m n.m. Zde jsme objevili skutečný skvost – trojboký hraniční kámen z roku 1906, označující hranici mezi Uhry a Moravou. Z tohoto místa byla pro zájemce možnost odbočení od trasy s návštěvou nedaleké rozhledny Čarták, která byla mimořádně pro tento pochod otevřena. Od rozcestí to bylo již jen několik desítek metrů ke druhému kontrolnímu stanovišti „CP 2“, kde se také nacházely prodejní stánky s upomínkovými předměty firmy Para Present. Zřejmě extrémní převýšení hned

za CP 1, do té doby jsme šli ještě víceméně pohromadě, mělo nakonec za následek, že se naše třináctičlenná plzeňská výprava roztrhala a takto docházela nejen k CP 2, ale poté i do cíle. Ale abych nepředbíhal, my předvoj, tříčlenná miniskupinka, jsme dorazili k CP 2 ve chvíli, kdy začal meteorology avizovaný déšť. Spíše se jednalo o takový malý deštiček, ale pro lidi, kteří mají před sebou ještě pořádný flák cesty se jednalo o signál nikde se zbytečně nezdržovat a upalovat směle k cíli. Takže zhruba po půlhodinové přestávce, která obnášela oběd z vlastních zdrojů, doplnění tekutin a hlavně zjištění, že jsme ostatním členům plzeňské výpravy beznadějně utekli, nezbývalo, než se vydat na poslední úsek pochodu.

Za mierneho ale vytrvalého dažďa, sme striedavo po českej a slovenskej strane hraníc pokračovali v chôdzi až k Masarykovej chate, kde sme sa od hranice odpútali slovenským smerom a cez rozcestie Sedlo nad Bitálovcami sme sa dostali priamo späť do Makova a Trojačky. Celkom sme nachodili neuveriteľných dvadcaťjeden kilometrov. V cieľi sme hovorili s usporiadateľmi, ale tiež s ostatnými účastníkmi, zišťovali odkiaľ kto je a vymieňali si zážitky z pochodu. Od usporiadateľov sme zišťovali plány na pochod na budúci rok. Začalo sa hovoriť o tom, že by mohol pochod viesť cez Česko-slovensko-polské trojmezie. Prihovárali sme sa za to usporiadanie, ale usporiadatelia nič zo zákulisia neprezradili. Takže je to na budúci rok otvorená téma k premýšľaniu a k prípadnej účasti.

Už už to vypadalo, že jsme co do vzdálenosti nejvzdálenější účastníci mezinárodního Česko-slovenského pochodu, vždyť z bydlíště Luboše Císaře, z Předslavi na Klatovsku do místa konání, do Trojačky, je to nezanedbatelných 509 km. Luboš si navíc zaslouží naše uznání a úctu hlavně za nejrychlejší zdolání celého pochodu s věkem nejstaršího účastníka plzeňské výpravy. Současně ale musím uznat, že se svými pěti sty kilometry jsme břídilové proti nepřilíš početné skupince tří IPAřů z Litvy, se kterými někteří naši členové navázali česko-litevské přátelství. Škoda jen, že nepřízeň počasí tak trochu zapříčinila rozprchnutí se účastníků Československého pochodu IPA, takže když jsme docházeli do cíle, parkoviště s vozidly účastníků bylo již z větší části vyprázdněné. Pevně věřím, že nikdo z nás, účastníků z Plzně nelituje vynaložených prostředků ani energie a že pokud to situace umožní, zúčastníme se i příštího ročníku.

Za účastníky sepsal Vítězslav Šmídl

